

FÁBIÁN LÁSZLÓ

közérzet

mottó

*némaság makacsság
bárdolatlan vakság
hiúság kevelység
szeretetlen vétség
ne fojtsd le lelkemet*

lassan alakulgat a táj
lankás mezők a dombok
hovatovább a múlt se fáj
elenyésznek a gondok

végtére lelassul a csönd
belesüpped a mámor
ha őszre a szél beköszönt
hiány vibrál a tájból

meditatív történet

a nádasnál a partokon túl
a szürkületbe vész a kontúr

tűnődés csöndjét aláássa
fölriadt kacsák szárnycsapása

libbenő lepedő a kába
víz a vad szárnyasok nyomába

két szomszéd képzet közé vert ék
hihetnéd: régen kiheverték

akár a víz alatti semlyék
buján alattomos az emlék

kitör a vágy homály-kalandból
testet ölt a kontúraltanból

nyári bagatell

vakondok túrja kertemet
ha eltemet hát eltemet

*

mint lomha vándorok kásás felhők az égen
ballagnak könnyedén: szürkeségek a kéken
egyszerre összeáll a lélek éjszakája
hinnéd nem fáj talán de mégis mintha fájna
a sejtés hogy közel... s hogy közelebb a sejtés
bár sötétbe borul többé semmit se rejt és
az álmok hült helyét emléket markolászod
– elfoszlott örömed megkopott méla gyászod –
olyankor megkísért hogy még mindenben dal van
váratlan kifeszül belőlük rendre dallam
félre csúszik hamis de egy próbát megérne
fölcsendüljön az új a friss hajnalt elérve
miközben tudva már: vergődsz a büszke sebben
szerelem ritmusát dünnögöd önfeledten

*

hitellel a múlt a jelenünk a számla
talán csak valami képzelt jövőre szánva
hitvány karistolás a jégkor fölszínére
jöjjön ezer varázs tudható mit sem érne
hibbant önáltatás kámforos vízió
nyeszlett reménykedés: éppen így lenne jó

*

valami volt a levegőben
egy ilyesféle lapos gondolat
de ami mégis fantommá növe
úgy érzed éppen megragad

valami volt a levegőben
riadt róka iszkolt a réten át
mint aki megint arra döbben
elsinkófálják otthonát

volt valami a levegőben
zizegett halkán tán egy üzenet
kódorgott lelkem messze tőlem
mint aki vesztett álmokat temet

Izajás

nem tudhatod bajt hoz-e születésed
vagy hozhat rád reményt és kőbe vésed
körümmel minden létezés szabályát
hogyan nem hagyhatod el sosem a gályát
akkor sem ha csak baj rémlik szemedben
s a szabad szándék rendre visszaretten
mert ez a sors mindössze ez a lét:
nem fogja isten az ember kezét

*

nagy tehenek legelészték barnán fönny a hegyoldalt
semmibe vették az ősz tehetős erejét
bennem a gyászmadarak készültek előlni az érzést
folyvást barna sebekbe gyötörve a szívem

Madonna (1930)

halottak napján

nyugovóra térnek a rózsák
lassú ősz ringatja el őket
mint hajdan elringatta mind
az ősoket a fölmenőket

és gyámoltalan pislogással
már-már a fuvallatba fúlva
lobbannak föl egyre a mécsek –
felejtetetlen *mea culpa*

akaratlan megannyi vétek
amikből formát ölt az emlék
fakón ellobbannak a lángok
mozdulatlan megint a nemlét

*

decens rímek hullnak a tóba
harapnak rájuk a halak
csali lesz mind kivétel nélkül:
csemege lesz finom falat

*

hogy versben vagy és kívül is a versen
a gondolattól éppen eleven
lefutva jó előre már a verseny
a birtoklás vágy ezzel tele van

talán lehetne még lustább az élet
illőbb a korhoz: mélán szertelen
jóvátétel a jövődjé végett
amelyből némi meglehet velem